

* * *

Рідше в сни приходить, слава Богу,
Більше не ввижається ніде.
Ліг туман на збілену дорогу,
І на плесо бистра тінь паде.

Цілу днину не вмовкали дзвони
Над ріллистим простором землі.
Тут дзвіниці Лаврські від Іони
Над усе сильніші в дальній млі.

Із кущів бузкових буйноквітних
Зрізала гілки, що відцвіли.
Мурами укріплень старожитних
Два монахи тихо перейшли.

Світ збагненний, рідний і тілесний,
Ти мені, незрячій, розповий.
Дав цілющий трунок цар небесний —
Нелюбові спокій крижаний.

1912